ЦІНА 1 КРБ

ПЕРЕЦЬ

№ 17. КИЇВ, ВЕРЕСЕНЬ 1947 р. РІК ВИДАННЯ VI

Мал. В. Гливенка

ІМЕНИННИЦЯ

— 800 років нашій Москві, а вигляд у неї, їй-право, тридцятирічної.

А ЩЕ ПОГОВОРИМО
про компрометацію і спекуляцію

Агітатори села Ольшани, Іваницького району, Чернігівської області розказали нам таку історію.

В розпалі збирання врожаю, обмолоту та хлібоздачі, коли на вагу золота ціниться кожна хвилина часу, коли дорога кожна пара робочих рук, «подав у відставку» Яків Палимонович Давиденко.

Він так і сказав:

— Мене скомпрометували і я подаю у відставку.

Правління колгоспу «Спартак», висловлюючись тонкою дипломатичною мовою, відставки Якова Палимоновича не прийняло. Давиденкові без всяких дипломатичних умовностей просто сказали, що це пахне дезертирством з найвідповідальнішого фронту, до того ж у розпалі вирішальних боїв за врожай; що бригадирові, до того ж голові ревізійної комісії, до того ж секретареві колгоспної парторганізації, варто було б вибрати іншу лінію поведінки.

Яків Палимонович, в якого між словом і ділом завжди лежала солідна дистанція, на цей раз продемонстрував залізний характер. Він настояв на своєму і скоро зник із села, як досвітній туман.

Читач уже знає, що Яків Палимонович Давиденко не рядовий товариш.

Але читач ще не знає, хто скомпрометував Давиденка, хто спонукав його до такої раптової і несподіваної відставки. Перш, ніж відповісти на це питання, ми повинні згадати деякі моменти з біографії Якова Палимоновича.

Для цієї мети нам доведеться пару разів завітати на місце події. Перший раз, припустимо, прибули ми в село Ольшану десь напочатку березня 1947 року. Ідемо вечірньою порою по селу. Падають на землю пухнасті сніжинки. Щоки пощипує непроханий зайда — березневий заморозок.

От ідемо ми й потрапляємо прямо на колгоспні збори. В приміщенні повно людей. Зупиняємось біля дверей і слухаємо промовця. Він так гаряче говорить, що, здається, ось-ось почнуть танути пухнасті сніжинки в радіусі десяти кілометрів, як мінімум.

Промовець закликає колгоспників не шкодувати сил для завоювання високого врожаю, а з свого боку, як бригадир першої бригади, обіцяє виростити такі хліба, що залюбуєшся.

— Можете вважати, що на лівому борту мого піджака вже виблискує Золота зірка.

Довідуємось, що це Яків Палимонович Давиденко.

Після вищезгаданої урочистої декларації, ми прощаємося з ним, щоб зустрітися вдруге на широкій ниві дорідної золотої пшениці, яку обіцяв виростити Яків Палимонович, і яка мала принести йому гучну славу героя.

І от ми знову в Ольшані в жнива 1947 року. Поспішаємо на поля першої бригади. Хочеться швидше залюбуватися досягненнями Якова Палимоновича. Але що ми бачимо? Ми бачимо дуже пересічний урожай, значно гірший, ніж в інших бригадах. Ми бачимо, що бригада відстає з обмолотом і хлібоздачею. Ми бачимо, що денні норми виконуються тут не більше, як на 50 процентів. Ми бачимо втрати. Ми бачимо, нарешті, що на полі не бачимо бригадира.

Виявляється, що Яків Палимонович старається взагалі поменше бувати на полі. В нього тендітний організм і він не переносить спеки. Благодатний холодок колгоспної контори та орендованого Давиденком садка куди приємніший, ніж пекуче липневе сонце.

На початку серпня Яків Палимонович, як повідомили нас ольшанські агітатори, в результаті компрометації його особи, «подав у відставку», покинувши партійну організацію і бригаду.

Так хто ж все-таки «скомпрометував» Якова Палимоновича? Районна газета «Соціалістичний наступ». На її сторінках нещодавно появилась кореспонденція, в якій всі неозброєним оком побачили портрет Давиденка, портрет базіки, який щедро сіє обіцянки й заклинання, але нічого не робить, щоб перетворити їх в сотні тонн зерна, портрет нероби.

Тепер залишається з'ясувати, куди зник Давиденко після «відставки». Може його тендітний організм не витримав такого удару? Може Давиденко оббиває пороги різних організацій і шукає реабілітації?

Даремні тривоги й хвилювання! Після так званої компрометації, Давиденко вдався до спекуляції: він їздить у Москву, возить туди яблука, груші, сливи й спекулює, як заправський ухар-купець.

Ольшанські агітатори просять Перець запитати Давиденка (бо їм не щастить зустрітися з ним у селі), як він дійшов до такого життя?

Думаємо, що товариші ольшанці не матимуть нічого проти, коли Перець попросить Іваницький райком КП(б)У взяти на себе цю місію.

Йому там ближче й видніше.

М. ФЕДЬКО

СТЕПАНИДИНА ХВОРОБА

Мал. С. Самума

— Степанидо, іди на роботу.
— Ой, я не здужаю...

— Степанидо, іди аванси одержувати
— О, це я подужаю!..

В одній із румунських тюрем чекають народного суду лідери фашистської націонал-цараністської партії Маніу, які намагалися втекти за кордон на літаку.

Мал. О. Козюренка

ВИМУШЕНА ПОСАДКА

Проф. З. КОРЧАГІН

Біля воріт Суецького КАНАЛУ

Ілюстрації Бе-Ша

(ДОРОЖНІ НОТАТКИ)

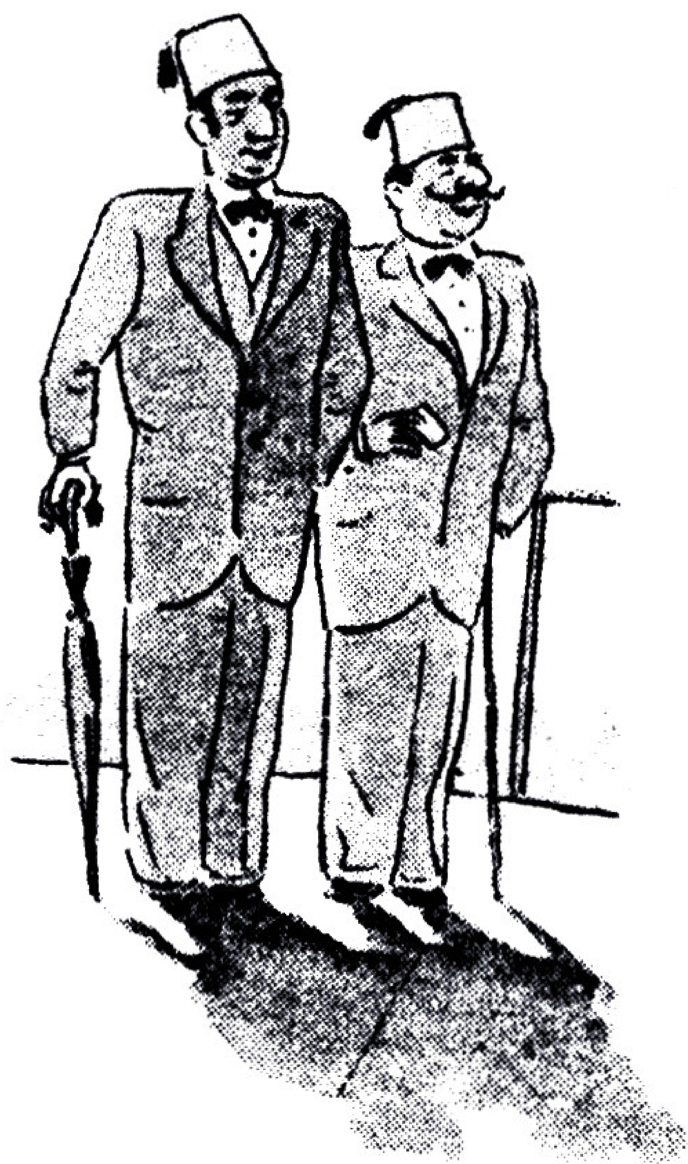
Опівдні «Кутузов» наблизився до Порт-Саїда і, пославши прощальний привіт Середземному морю, зупинився біля воріт Суецького каналу. Треба було вантажити сіль для Калькутти.

Поки одні матроси віддавали кінці, а інші приймали і кріпили їх, повз нас промчало декілька катерів з червоними прапорами. На бортах, пофарбованих в червоний колір, виділялись написи: «Волга», «Звезда», «Москва» і т. п.

Міраж! Галюцинація!

В іноземному порту катери з назвами радянських річок, міст, емблем?!

Увечері все з'ясувалося. На борту пароплава появились два

пани. Добре зшиті європейські костюми, піджаки до колін. Замість шляп — екзотичні червоні фески з чорними китичками. Два єгипетських комерсанти, власники шіпчландера. Так називаються контори, що постачають судна.

Перше покоління цієї фірми відкрило контору ще за царя Олександра II. Через 1001 ніч була випущена візитна картка:

Контора шіпчландера.
Постачальники
торговельного і військового
флоту.
Фірма існує з 1873 р.

Посередині картки була намальована медаль, приблизно така, як на тульських самоварах часів Баташова і С-я» або на бірюзових брусках московського мила «Ралле і К°».

Пройшли роки. Прийшло друге покоління фірми. Але візитна картка залишилась незмінною. І єгипетські комерсанти, які, до речі, підготували вже третє покоління, запопадливо вклонились капітану «Кутузова», пред'явили візитну картку і досить-таки пристойно заговорили по-російськи:

— Наша фірма готова вас обслужити. Чекаємо вказівок.

— Що це за катери з радянськими назвами? — запитав я.

— Нашої фірми! — лукаво відповіли комерсанти.

— Чому ж вони ходять під червоним прапором?

— По-перше, ми салютували «Кутузову», по-друге, зайва неприємність співвітчизникам Черчілля. Але на сході говорять: «Кому не подобається, — хай іде собі геть».

Вдалині, на озері Мензале слався легкий димок. Під парами стояла ескадра есмінців типу «Літторіо». На бортах — гармати.

— Невже єгипетські? — запитав я в одного з комерсантів.

— Що ви? — на устах майнула посмішка. — не впізнаєте? Колишнє господарство Беніто.

— А команди?

— Беніто був — Беніто повісили. Команди були — команди залишились. Ті ж самі італійські офіцери та матроси. Вони тепер відбувають санаторну повинність під англійським наглядом.

Слідом за вами в гавань увійшов вантажний пароплав. Я побачив, як у воду шубовснула якась чорна брила. Через хвилину — друга. Потім третя. А на другий день рано-вранці до цього місця підійшов човен. Два бронзових єгиптянини пірнули на глибину 12 метрів. Я вирішив, що це шукачі перлин. І майже не помилився. Вони виловлювали тросами брили вугілля, скинуті ними ж вчора з пароплава. Особливий і додатковий вигляд заробітку для порт-саїдських вантажників. Вугілля у Порт-Саїді цінується на вагу перлин.

На берег пускають всіх. Біля шлагбаума митниці обшукують також всіх. Всіх, крім англійців. Ними хоч греблю гати в зоні Суецького каналу. Відбувається велике переселення. По-англійськи це зветься — евакуація військ з Єгипту. По-єгипетськи — перехід англійських військ з Каїра в Порт-Саїд.

В самому місті мою увагу привернули не американські кінобойовики і не чудові шкіряні вироби знаменитих єгипетських майстрів, а яскрава етикетка на зеленій пляшці, що стояла у вітрині одного магазину. На етикетці був намальований козак в яскравому кавказькому бешметі з газирями. З «шаблею в руках і з посмішкою на губах» козак танцював. На етикетці стояло одне слово, перекладене на три мови:

російську, англійську й арабську — горілка. Власник магазину зустрів мене дуже радісно. Раніш, ніж вручити покупку, він примусив мене випити чарочку з відкупореної пляшки. Липкий, солодкуватий лікер. Нічого спільного з горілкою. Але мене полонили козак в бешметі і ввічливість власника магазину.

Повертаючись на пароплав, я був здивований потоком таксі, фаетонів, кебів. Йшли єгипетські носильники, йшли вантажники. Йшли європейці. В руках — безліч покупок. Виявилось, що в Порт-Саїд прибув лайнер «Британія», що йшов з Індії на батьківщину. Його пасажири, користуючись правом безмитного провозу, поспішили закупити в місті все, що попадало під руку: жири, сушені фрукти, макаронні вироби, борошно, банани, фініки, цукор, цукерки, чемодани, сумочки й портфелі з підробленої крокодилячої шкіри. Адже в Лондоні цього не одержиш і по картках, а тут всього вдосталь. Англійські фунти залишились з порт-саїдських крамницях, а єгипетські пуди жирів, муки і цукру перекочували в каюти лейнера «Британія». Ввечері я зустрів службовця з контори шіпчландера. Ми розговорились.

— На вас часто буває така навала? — запитав я.

— Дуже часто! Ми віримо, що коли-небудь настане і вигнання, а разом з ним і повернення боргу. Адже вони нам винні півмільйона єгипетських фунтів. А наші фунти дорожчі за їхні.

— В Єгипті дійсно багато англійців?

— Майже стільки, скільки німців.

— А німці де взялись?

— Їх привезли англійці. Вони зайняті творчою роботою. От, наприклад, в Тель-ель-Кебірі є табір. Добрий табір, дуже добре обладнаний. По-англійськи це невинне пристановище. По-нашому — центр воєнного постачання всього Ближнього Сходу. В таборі сконцентровані так звані майстерні і склади. 50 майстерень і 400 складів! Танкова майстерня. Майстерня автоматів. Майстерня кулеметів. Склад автомобілів. Склад точних апаратів. Склад легкого спорядження. Склад радіоапаратури. Склад моторів. Що не склад — то завод. Для зручності між ними прокладені шосейні шляхи. Під складами — підземні резервуари. Знову-таки електрика. Ну, чим не нормальний табір?

— Звідки ви все це знаєте?

— Вичитав з газети «Ель-Іхван ель-Муслімін».

— А єгипетський уряд поінформований про ці майстерні і склади?

— От цього я не знаю, пане професоре. Може мій уряд не читає «Ель-Іхван ель-Муслімін».

ПРИГОДИ

голови виконкому Н-ської міської Ради й начальника Н-ського трамвайно-тролейбусного управління в той день, коли їхні персональні машини стали на ремонт, а їм треба було терміново прибути на нараду з питання роботи міського транспорту.

Той на спини сів чужі,
Той повис на рамі...
Розгубились два мужі
В цьому шумі й гамі.

Ждать немає в них часу.
Треба ж на нараду!
Хоч чіпляйсь за «ковбасу»
Й волочись позаду.

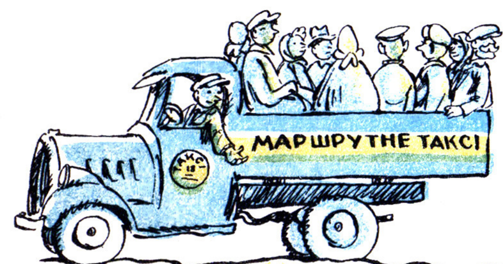
Не вдалось (хоч «гвалт!» кричи)
Їм в трамвай пролізти.
І рішили діячі
На тролейбус сісти.

Доки рвались напролом
І штовхались доки, —
Як в масажній їм обом
Тут нам'яли боки.

Лають транспорт два мужі,
Діячі з міськради...
Глядь — автобус!
— Побіжім.
Встигнем на нараду!..

І побігли... А шофер:
«Не поріть гарячки.
Їхать будем не тепер,
А після «накачки».

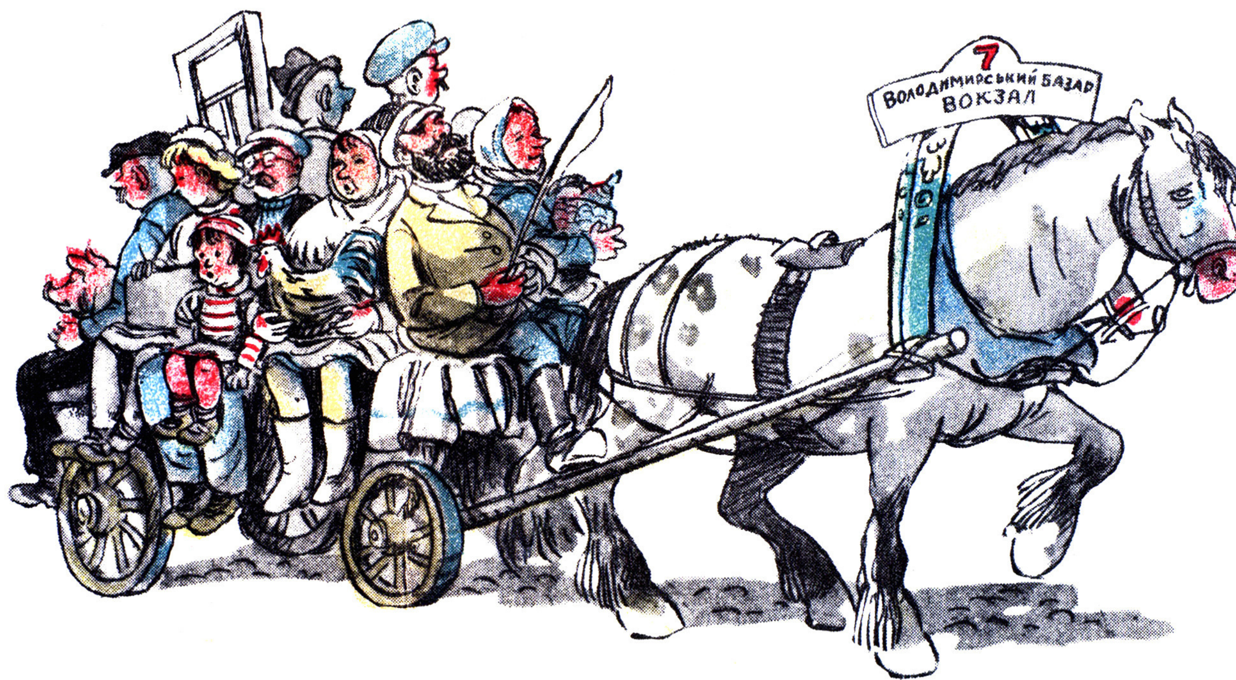

Поспішили до таксі.
Може те «підкине».
«Будем їхать — та не всі» —
Їм шофер з кабіни.
Чи не знає, хто вони,
Що везти не хоче!..
— Сто рублів, — кричить,— гони,
Одвезу охоче!

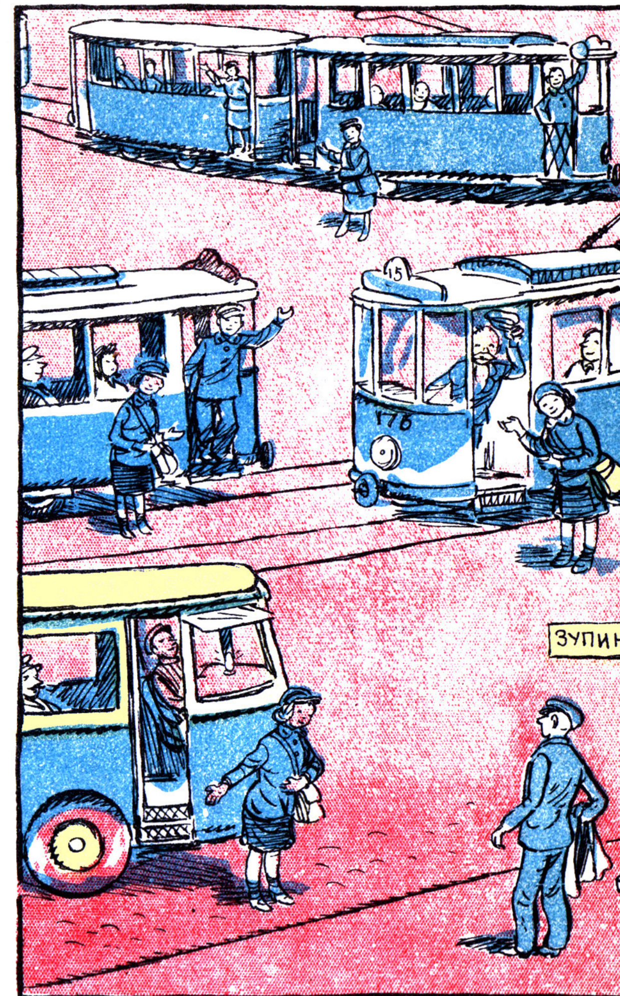
— Сто рублів?! Та кинь дуріть!
Може збавиш трішки?..
— Тільки сто! А ні, то йдіть,
Громадяни, пішки.
. . . .
— Пішки шлях той не легкий.
З ніг обидва збились.
Й на нараду про міський
Транспорт запізнились.

Мал. В. Гливенка

Трамвай ай-я-яй!

Трамвай полегшеного типу, на одну кінську силу. Полегшує в основному гаманці пасажирів («А овес тепер по чім!»). Успішно курсує по вулицях Києва, Дніпропетровська і інших міст, де безуспішно працює міський транспорт.

Мрії біля трамвайної зупинки.

„НАСЛАЖДЕНІЯ“

Передмова

1. Все, про що мова мовитиметься,— хочете вірте, хочете не вірте,—все це не вигадане, а записане мало не стенографічно точно.

2. У слові «наслажденія» літеру «е» треба вимовляти твердо, як дуже твердо вимовляє її автор нижчеподаної «теорії».

Мова

Сиділося якось перед вечором на чудесній річці, на Осколі, сиділося, у воду на поплав дивилося, про різні справи думалося...

Думалося ж,— кажемо,— про різні справи, але зовсім не думалося про «наслажденія».

Очерет на Осколі тихенько собі шарудів, била перед вечірньою зорею на плесі щука,— іноді як лясне по воді,— ніби хтось бомбу в річку кинув! — і пішли-пішли, не пішли, а побігли величезні круги по воді...

Ревів в очереті бугай, ластівки над очеретом блискавчали та солідно час од часу пропливала над очеретом чапля...

Очеретянки, попискуючи, перестрибували з очеретинки на очеретинку, гойдався на похиленій над водою комишинці ясноголубий зимородок... Гойдається-гойдається — раптом — раз! — пірнає в річку, вилітає з води з рибкою в лапках і помчав он на той берег полуднувати...

Аж ось підпливає до берега човник...

Стандартний човник, моделі, приблизно, так 15—16 століття, човник — не субмарина, а надмарина, з «двигуном» на одну весляну силу.

У човнику сидить дідок.

Дідок так само стандартний, моделі другої половини 19-го століття...

— Літ? Та не менше, мать, як сімдесят п'ять! Давно живу!

— Здорові були!

— Драстуйте!

— Вогоньку нема?

— Єсть огоньок!

— Мо й табачок є?

— Цигарки є, дідусю! Закурюйте!

— Табачок, воно, конешно, беручкіш!

Закурили.

— Рибку, дідусю, ловите?

— Та так, конешно, занімаюсь! Тільки ж риба тепер...

— А що таке?

— Не ловиться... З весни — велика вода, не йде! Тепер оце — мала вода! Теж не йде...

— А коли ж вона йде?

— Вода должна буть середня! Отоді вона йде!

— Так треба, виходить, діду, не прогавити тої самої «середньої» води, коли рибка саме йде!

— Не буває!

— Чого не буває?

— Середньої води не буває!

— Як же це так?

— А так, я вам скажу. Як ударила революція — не буває середньої води! Де вона ділася, господь її знає! А до революції—я вам скажу — тільки середня вода й була!

— Ну?

— Млини отут були водяні, панські! А я за мірошника був! І як поставиш, було, ятері — рибу пудами витрусюєш... А чого? А того, що була тоді вода середня... Щоб ви знали!

— Дивні,— кажу,— діла!

— Та то вже чи дивні, чи не дивні, а таки так! — сплюнув дідок...

Помовчали...

— А скажіть мені, товаришу, — дідок до мене,— для чого людина на світі живе?

— Дивлячись,— кажу,— яка людина і яку та людина собі в житті мету поставила...

— Ні, не те ви, товаришу, говорите... Не те!

— А для чого?

— Для наслажденія! От для чого! Знаєте, товаришу, що таке наслажденія?

— Та приблизно, кажу, догадуюсь...

— Ну, так по-вашому, що таке наслажденія?

— Кому,— кажу,— як! Я гадаю, що, приміром, для хорошого, роботящого тракториста «наслажденія», як ви кажете, в тому, що він своїм трактором тисячу чи більше гектарів виоре. Для в'язальниці «наслажденія»,— коли вона вив'яже дванадцять тисяч снопів, для колгоспників — «наслажденія»— стопудові урожаї, для ученого — дати нове в науці, порадувати людство якимось досі незнаним винаходом...

— Хіба ж це наслажденія? — покрутив головою дідок. — Це — робота!

— А що ж по вашому «наслажденія»?

— Наслажденія — це коли людина ходить і получаїть наслажденія... Бо людина дольжна жити для наслажденія! О! От у нас був пан! Млини в його були! А я в його за мірошника був! От приїде пан — ходить і получаїть наслажденія! А я з ним іззаду йду і теж получаю наслажденія... Да... Ну, а потім уже й у мене на власний млин закандзюбилося... А тут ударила революція... «Ох, же ж,— як той казав,— і вдарила! Яке ж тепер наслажденія?..

— Без власного млинка?

— Та що там говорите?! Ніякого тепер наслажденія! Бувайте!

Дідок одіпхнувся, гребнув весельцем і дідова надмарина сковзнула за очерет, зникла, наче привид темної минувшини.

Я дивився вслід людському стандартові другої половини 19-го століття й думав:

— Яке «наслажденіє», що серед нас так мало залишилося подібних екземплярів.

Остап ВИШНЯ

Начальник канцелярії

В Київському технікумі залізничного господарства є така посада, як «начальник канцелярії». Займає цю високу посаду тов. Скобюк.

Прийшов у канцелярію лист. Колишній випускник технікуму, а тепер ревізор Стрийського відділку Львівської залізниці, тов. Яковенко дуже просив негайно надіслати йому диплом, бо хоче він продовжувати освіту, а прийом у вузи тільки до першого серпня.

Начальник канцелярії Скобюк пише Яковенку: «Щоб одержати від нас відповідь, надішліть поштову марку».

Послав тов. Яковенко Скобюку чотири марки. І одержав таке повідомлення: «Зараз відповідаю на Ваше запитання. Щоб викупити вам диплом, надішліть 15 крб». Переслав гроші тов. Яковенко, ждав, закінчився вже прийом у вузи, а начальник канцелярії і досі мовчить.

Хороші спогади про технікум носив у серці колишній випускник. А тепер ці спогади затьмарив бюрократ, або, як він зветься по службі, — начальник канцелярії.

Факт, а не реклама

До відома населення Макарівського району на Київщині: в Макарові відкрито нову крамницю «Культторг». У крамниці великий вибір товарів, зокрема, мотоциклів, велосипедів, радіоприймачів «Родина».

При крамниці існують: постійний обкатний пункт та випробувальний сімейний радіостенд. Першим завідує висококваліфікований мотоцикліст — голова райспоживспілки т. Котляр, другим — завзятий радіослухач — завврайторгвідділу т. Левченко.

Мотоцикли та велосипеди, після тижневої обкатки їх т. Котлярем, цілком придатні до капітального ремонту. Окремі, найбільш обкатані екземпляри, рекомендується здавати на пункт утильсировини, що міститься для зручності споживачів тут-таки в Макарові.

Радіоприймачі «Родина» після кількамісячного випробування в тісному сімейному колі т. Левченка, можна використовувати, як ящики для посилок.

Тут же в крамниці «Культторг» можна придбати «Ваньки-встаньки» та інші дитячі іграшки, які тт. Левченко і Котляр поки що не обкатують і не випробовують.

Поспішайте, поки не пізно!

(ЗАКОРДОННА ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

Над царством льодів через полюс Північний
Мій шлях простелявся — далекий, незвичний.
Спішив я в самі у Сполучені Штати,
Щоб те, що побачу, і вам розказати.

Лечу... А навколо все ті ж краєвиди:
Розводдя, сніги, крижані піраміди,
Ведмеді блукають...
Безкрайні простори!

Аж ось — острови Алеутські праворуч..
Та що це?.. Я бачу не зграї ведмежі,
А сотні людей у військовій одежі!
До послуг їм — кухні і, навіть, «комфорти»...
Це що за екскурсія? Що за курорти?
Гармати, човни, бетоновані доти.
Ось авіабазу будують напроти...

Летів я в Америку «мирну».. Та де ж я?
Крокує піхота уздовж побережжя
(Гримить чобітьми, підкидає коліна,
Як німці колись на майданах Берліна).

Дивлюсь... Ейзенхауер, взувшися в унти,
Обходить всевладно укріплені пункти.
Чого він тут блудить? Чого йому треба
Під цим хмаровинням суворого неба?

Чи може «стратег» цей північний угледів
«Шалену агресію»... білих ведмедів?

Я знаю — чого!..
На Алясці, в Китаї,
В турецьких містах —ці ж озброєні зграї.
Його однодумці — ділки міжнародні —
Снують, як ніколи, по світу сьогодні.

Відшукують ринки, збувають товари,
Підсовують жертвам «принаду» — долари.
(Мовляв, доки буде водичка мутненька,
Ловися нам рибка велика й маленька!).

...Літак проминув широчінь океанську
І знизивсь на землю американську.
Не встиг я з кабіни ногою ще стати
На їхні хвалені Сполучені Штати,
Як бачу біжать навперейми до мене
Чиновники бриті, гінці-полісмени.

Підбігли... Задихані, мокрі від поту.
Й гуртом почали біля мене роботу.
Один вимагає: «Показуйте візу!».
Другий одкрива мою власну валізу,
Хапає звідтіль в розчепірені жмені
Костюми, штани, суне руки в кишені.

Мовчу, поглядаю на нього з-під лоба:
Ну, що йому скажеш?.. Свободна особа!
І раптом — цього вже не міг я чекати —
Жбурля мої речі «особа»... Й тікати!

Та так, що під ним аж вигинає суша.
— «Катюша»! — кричить. — У
валізі «Катюша»!

Пробіг із верству і назад як погляне!
— Чого ви, — сміюся, — злякалися, пане?
Скоріш викликайте із п'ят свою душу
Та йдіть. Ще разом і закурим «Катюшу»!

...В'їжджаю в Нью-Йорк.
Скільки люду на розі!
Одні чомсь регочуть, а інші в тривозі.

Аж чую — то радіо мовить про мене:
— Увага, панове! Увага, джентльмени!
На нашій землі, на обітованій
З'явивсь якийсь Перець у ролі туманній.
З тривогою в серці звістити вас мушу —
Привіз він з собою смертельну «Катюшу»!..

Все місто гуде... Віє жахами чутка.
Нью-Йорк обліта свіжа херстівська «утка»!..

— Ви чули? — навстріч комусь кидає туша.—
От-от загримить більшовицька «Катюша»!
Це жах! Це ж одверта експансія, містер!..
— Звичайно!.. Підмогу дали комуністам!..

...Кмітливий аптекар, «пронюхавши справу»,
Прибив над дверима велику об'яву,
З якої гласили слова добродушні:
«В продажі таблетки є протикатюшні!»

А власник пивної, щоб бізнес підняти,
Розвішав кругом ще страшніші плакати:
«Пийте тільки в моїй ресторації,
Бо скоро кінець цивілізації!»

...Раненько читаю «свободну» їх пресу.
«Над нами — реальна загроза прогресу!
На нас посягають комуни ватаги»!—
Кричали з газет заголовки, аншлаги.

Діставши від Херста по гарному «кушу», —
Завзяті писаки верзли про «Катюшу».
Один цитував на широкій сторінці,
Що кажуть про ню... «переміщені» німці.
(Списав, так би мовити, чтиво похмуре
Дослівно і точно з фашистської шкури).

Другий запевняв, що «врятує лиш атом»,
Давав настанови ділкам-дипломатам,
Благав їх — «укріплювать води і сушу!»..
Хоч я вже давно... докурив ту «Катюшу».

...Серпневого ранку, з блокнотом туриста,
Пішов оглядать я околиці міста.
Заглянув у сірий тунель підворотні —

Лежать на камінняx обірваних сотні!
В ровах, під мостами, похмурі й голодні,
Блукають вони — від роботи «свободні».

Куди їм піти? В корпорації?! Трести?!
Писати до Трумена марні протести?

На серці у кожного — каменем туга...
Лежить безробітна — Америка друга...
А поруч — закриті на штаби заводи,
Й мовчить, одвернувшись — Статуя Свободи!

...В центральнім кварталі на розі однім —
Зустрівся я з негром, по імені — Джім.
Пробравсь він з Гарлему у місто велике
Придбать в магазині прості черевики.
Не знавши, що там відпускають «не всім»,
Ступив до прилавку несміливий Джім.

І гримнув хазяїн, по імені — Гаррі:
— У мене лиш білі купують товари!

Ударив по скронях він чорного Джіма,
Штовхаючи, грюкнув у спину дверима.

В центральнім кварталі на розі отім
Лежав за порогом поранений Джім,
А білі збігалися в гурт звідусюди,
Щоб бити його черевиками в груди.
Збігались панянки й панки озвірілі
Із чорними душами в білому тілі.

І саме тоді, як у негра на скроні
Криваві струмки запікались червоні, —
На площі кричав репродуктор гігантський:
«Хвала конституції американській!»

...«Хвалу» цю несуть на усі континенти
Реакції чорної хитрі агенти.
Америка їх експортує гуртами.
— Побільше там шуму! Побільше рекламиі
Кричіть про свободу! Підкорюйте все нам! —
Наказує Трумен своїм бізнесменам.

Тому й Ейзенхауер, взувшися в унти,
Обходить північні укріплені пункти...
Та бачить народне, всевидяще око
Ті «плани» їх вовчі — наскрізь і глибоко.

* * *

...А знали б, яка в них культура, мораль!
Та тут... закінчилась сторінка, на жаль.
Тому свої враження ці — доведеться
Продовжить в наступному номері Перця

Записки Перця опублікував
Степан ОЛІЙНИК
Ілюстрації О. Козюренка

Київ Перцю

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Просимо тебе відповісти на такі два запитання:

1. Чи можна наші власні вулики поставити на колгоспну пасіку? Досвід показує, що з 3 вуликів голови нашого колгоспу т. Півня, які стоять на колгоспній пасіці, вже двічі качали мед, а з колгоспних — ні разу. То може й нам колгоспні бджоли наносять меду? Чи вони тільки голові носять?

2. Якщо т. Півень збудував собі будинок з колгоспних будівельних матеріалів і за рахунок колгоспу, то чий це буде будинок — головин чи колгоспний? Якщо колгоспний, то чи не можна відкрити в ньому клуб. Це питання виникло у нас тому, що т. Півень збудував собі хороми саме на тому місці, де загальні збори колгоспників ухвалили побудувати клуб.

Т. ВЕРЕДА, І. ПАХОН
П. ТИЛІС

Артіль ім. Сталіна.
Селидівський район,
Сталінської області.

ВІД ПЕРЦЯ. — Відповіді на обидва запитання шукайте у постанові Ради Міністрів СРСР та ЦК ВКП(б) про заходи по ліквідації порушень Статуту сільськогосподарської артілі. Обов'язково знайдете.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Події, про які я хочу тобі розказати, розбиваються на такі етапи.

Перший етап: Електрифікація школи.

У 1945/46 навчальному році учні нашої школи склали з частин розбитих німецьких мотоциклів двоциліндровий мотор. Він привів у рух невеличку динамомашину. В школі спалахнула електрика. Це було загальне шкільне свято.

Другий етап: Була зима, настало літо.

Під час літніх канікул учні вирішили допомогти колгоспові «Червоний партизан» у ремонті збиральних машин. Вони позичили свого мотора правлінню колгоспу для майстерні.

Третій етап: Голова колгоспу дізнався, що у відповідального працівника райміліції т. Меньковського є розбитий мотоцикл. Відповідальний працівник райміліції Меньковський знав, що в голови колгоспу є шкільний мотор. Меньковський обміняв розбитий мотоцикл на мотор.

Четвертий етап: Я вже пооббивав пороги всіх авторитетних районних організацій. Але в них, мабуть, немає ніякого авторитету, бо Меньковський школі мотора не повертає.

П'ятий етап...Цей етап ще не настав. Але настане. Мотор буде в школі. Знайдуться авторитети й для Меньковського.

П. ГРОСУЛ

М.-Бобрицька
неповна середня школа
Любашівського району
Одеської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Арбузинський райздороввідділ винайшов новий спосіб економити бюджетні асигнування на відрядження. Спосіб дуже простий, але ефективний і, головне, не потребує жодних додаткових витрат. Практично це здійснюється так: викликає зав. райздороввідділу нас, трьох працівників, і наказує їхати до Миколаєва: двом — по матеріал для щеплення, а третьому — на спеціальний інструктаж. Грошей на витрати не видає, мовляв, їдьте на власні, а потім розрахуємось.

Їдемо, інструктуємось, повертаємось і починаємо розраховуватись. Ходимо місяць, ходимо два, потім три, чотири, п'ять... На нашу думку, далі ходити вже не варто. П'ять місяців — строк цілком достатній, щоб через Перець познайомити широкі кола нашої громадськості з досягненням Арбузинського райздороввідділу.

ЗУБАР (медсестра), **КОВАЛЕНКО** (дезинфектор), **ПРУСОВА** (лаборантка).
Миколаївська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Мій чоловік М. Ф. Михайличенко працював до війни інженером відділу колгоспного будівництва Кам'янець - Подільського облземвідділу. Звільнений з посади в зв'язку з призовом до Армії. Під час війни мій чоловік загинув. Тепер я клопочу про пенсію на 2 дітей, що залишились на моєму утриманні. Мені потрібна довідка про роботу чоловіка в облземвідділі.

Я надіслала на ім'я начальника Кам'янець - Подільського обласного управління сільського господарства 4 листи з проханням вислати згадану довідку. Але всі листи залишились без відповіді, хоч 4 місяці цілком достатній строк, щоб надіслати довідку або відповісти, що «ми вас знать не знаємо».

Не розумію — чи люди в Кам'янець-Подільському обласному управлінні сільського господарства так перевантажені роботою, що їм ніколи й угору глянути? Чи це в них стиль такий — не відповідати на листи трудящих і не шанувати пам'яті загиблих товаришів?

А. ДУБРОВА

м. Прилуки
Чернігівської області.

ВСЯКОМУ ОВОЧУ СВІЙ ЧАС

Мал. О. Сашка

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Київська республіканська палітурна фабрика «Жовтень» випускає обкладинки до партквитків. Однак, скільки не старайся, ні в одну із обкладинок партквиток ніяк не можна втиснути...

Обкладинка фабрики «Жовтень» нагадує Прокрустове ложе. Якщо гість, запрошений на нічліг, виявлявся довший, ніж запропоноване йому ліжко, Прокруст швидко знаходив вихід: підрубував ноги гостеві до потрібного розміру і укладав його в постіль.

Але охочих псувати документ — немає.

Чи не псує настрою директорові фабрики те, що по його продукції вже давно плаче вітрина браку?

М. ТЕРЕНТЬЄВ

●

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До Перця надійшов лист про неетичне поводження члена партії Г. С. Малика, керівника Лисичанського відділку держбанку (Ворошиловградська область).

Як повідомив редакцію Ворошиловградський обком КП(б)У, бюро обкому розглянуло питання про Малика і виключило його з партії.

* * *

Колгоспники артілі ім. Петровського, Буринського району, Сумської області написали до Перця, що голова правління Р. Д. Красноусов грубо порушує Статут сільськогосподарської артілі.

Як повідомив редакцію секретар Буринського райпарткому т. Хиро, всі факти, наведені в листі колгоспників, мали місце.

Ухвалою зборів Красноусова знято з роботи голови артілі, виведено з складу правління та віддано до суду.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 17 (124) (на укр. языке). Підписано до друку 30. VIII—1947 р. Стат. формат 72×105 см. 1 друк. арк.

БФ 00395 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2606 Тираж 50.000 прим.

Мал. Бе-Ша

ДЖОН БУЛЬ—буль... буль...